

Klubska filmska produkcija

Klemen Mihalič

Ko sem razmišljal o svojih začetkih samostojnega video ustvarjanja, sem ugotovil, da močno sovпада z mojim začetkom ukvarjanja z jamarstvom. Res je, da sem se že v srednješolskih letih priključil prijateljema Žigu Vircu in Mateju Pejanoviču, s katerima smo ustvarili na Dolenjskem že skoraj kulturna filmčka *Tine Strela gre na Himalajo* in *Tine Strela And The Olympic Flame* ter pozneje tudi *PDN News*. Pri snemanju teh filmčkov, ki so bili plod presežka energije in ogromno entuziazma, sem se od prijatelja Žige, ki se je takrat že vpisal na AGRFT v Ljubljani, marsikaj naučil o delu s kamero in o montaži, vendar pa v tistem času še nisem čutil želje po samostojnem snemanju.

To sem začutil nekaj let pozneje, ko smo s prijatelji (zaradi preveč prostega časa) začeli uganjati razne neumnosti. Hodili smo bivakirat v Kočevski rog sredi zime, se sankali, privezani za avto, ki je drvel po ozkih zasneženih cestah, ledno plezali v Ledeni jami na Stojni, to pa je slej ko prej pripeljalo tudi do prvega obiska Cinkovega križa. Počenjali smo nore stvari in želel sem si moje občutke deliti tudi z ostalimi. Da bi pisal blog, se mi ni zdelo smiselno, ker že v osnovni šoli nisem ravno blestel pri spisih, pa tudi Šini je takrat že začel s svojim. Fotografirati sem znal le tako »dobro«, da nisem porezal glave ljudem. Tako sem na koncu prišel do snemanja video filmov. Zdelo se mi je, da lahko z video zapisom največ povem o naših akcijah, poleg tega pa se takrat še nihče iz družbe ni ukvarjal s tem. Le en majhen problem sem imel. Nisem imel kamere ... A kjer je želja, je tudi pot. Kupil sem rabljeno videokamero in začel snemati. Kmalu po našem prvem »nejamarskem« obisku Cinkovega križa smo se vpisali na jamarski tečaj Jamarskega kluba novo mesto. Seveda je zelo kmalu sledila tudi prva ponovitev pravega jamarskega spusta v Cinkov križ. In kar dolgo sem razmišljal, ali bi kamero vlekel dol v vlago in blato ter vse to plezanje z njo in oh in sploh ... Pa mislim, da me je Šini skoraj prisilil, da sem jo vzel s sabo in ovekovečil naše muke pri spoznavanju z ožinico na dnu prve stopnje. Iz teh posnetkov je potem nastal moj prvi jamarski filmček, v katerem je blestel Jernej Šulc z antologijskim stavkom: »Nabijem tebe in to kamero na k***c!«

Klemen pri snemanje filmčka *Disco*
v Kotarjevi prepadni. FOTO DAMIJAN ŠINIGOJ

Uspeh tega filma me je zelo presenetil, saj je gledanost filma na YouTubeu preseгла »neverjetnih« 500 ogledov! Mogoče se bodo nekateri smejali, saj nekateri filmčki dosegajo tudi več milijonov ogledov, vendar pa se povprečno število ogledov jamar-skih filmov giblje med 50 in 75. Pohvale sem dobival z vseh strani, in to me je spodbudilo, da sem nadaljeval s snemanjem v podzemlju. Kamero sem začel jemati s seboj v skoraj vsako jamo. Na začetku sem se ukvarjal le s tem, da sem ovekovečil ves proces: oblačenje opreme, odhod do jame, vstop, spuščanje, merjenje, vrtnanje svetrovcev, plezanje iz jame, prihod iz jame ... Tako je ob Cinkovem križu nastalo kar nekaj filmčkov o obiskih posameznih jam: Brezno pod košenico, Šolnovo brezno, Kanin 2009 ...

Z vsakim obiskom jame in z vsakim novim filmčkom pa sem se tudi jaz kaj naučil. Tako sem postajal čedalje bolj kritičen do vsebine filmov in tehnične izvedbe. Že kmalu sem se spopadel s težavo, da v jamah ni svetlobe, ta pa je za snemanje najpomembnejši element. Ker je bila profesionalna baterijska osvetlitev za moj žep predraga, sem začel eksperimentirati s svinčnimi akumulatorji in halogenskimi žarnicami. Rezultat tega sem objavil v filmčku *Test luči v Pihalniku*. Zadeva se je kar dobro obnesla, vendar so bile luči pretežke in preokorne za uporabo na resnih jamar-skih akcijah. Tako sem ostal pri mali Sonyjevi lučki, ki se je izkazala za najboljšo. Drugi tehnični problem sta bili vlaga in umazanija v jami. Tukaj so mi pomagali prijatelji, ki so mi za rojstni dan kupili ohišje za kamero, ki omogoča snemanje do 5 metrov pod vodo. Kmalu je postal tudi računalnik premajhen za video montažo in omislil sem si novega, zmogljivejšega.

Nisem pa se ukvarjal samo s tehniko, temveč sem razmišljal tudi o vsebini filmčkov. Izziv mi je bil posneti igrani jamar-ski film. Vse se je poklopilo, ko je leta 2010 v okviru mednarodnega jamar-skega srečanja v italijanski Casoli potekal prvi festival kratkega jamar-skega filma SpeleoClips! Odločil sem se, da se lotim projekta zares. S Šinijem sva naredila scenarij, jaz pa sem se lotil tehnične izvedbe. Dogovoril sem se za velik agregat, najel filmske luči in si sposodil filmsko kamero. Snemanje je potekalo dva dni v Kotarjevi prepadni jami, noter pa smo znosili za kar nekaj deset kilogramov opreme. Posneli smo kratek, triminutni film z naslovom *Disco*, ki je bil predvajan na festivalu v Casoli.

Disco je trenutno moj zadnji jamar-ski film. Razlogov za to je verjetno več, glavni pa je, da sem v tem času začel dejavno sodelovati tudi na večjih in bolj zahtevnih jamar-skih akcijah, pri katerih je treba širiti nove dele, za to pa potrebuješ tudi veliko jamar-ske opreme. Na takih akcijah za kamero v transportki zmanjka prostora, ker je že druge opreme preveč. Ugotovil sem, da lahko v jami počneš dobro samo eno stvar – ali snemaš ali delaš. Zadnje čase mi je bolj pomembno, da v jamah delamo in dose-gamo nove globine. Verjamem pa, da si bom v prihodnosti spet vzel čas tudi za kakšne filmske jamar-ske podvige.